

ยังไม่ได้ใส่เชิงอรรถ

(note 12/01/2025: ปอจอกแก้ไขแล้วค่ะ)

เมื่อนานมาแล้ว ‘ลี้กิมะ เคย์’ เคยได้อ่านเรื่องเล่าในโลกอินเทอร์เน็ตญี่ปุ่นเกี่ยวกับอาชีพ 3B ที่ควรหลีกเลี่ยงเรื่องการคบหาเป็นคนรักหรือมีความสัมพันธ์ลึกซึ้ง โดยอาชีพ 3B ที่ถูกกล่าวถึงในบทความเหล่านั้นก็ได้แก่ บาร์เทนเดอร์ (Bartender) นักดนตรี (Bandman) และช่างตัดผม (Biyoshi)

สองอาชีพแรกยังพอเข้าใจว่าเป็นอาชีพคนกลางคืนที่อาจจะทำให้ไม่มีเวลาพบปะกับคนที่ทำงานช่วงกลางวันมากนัก อีกทั้งยังดูเป็นอาชีพที่ใกล้ชิดเครื่องดื่มมีนเมา สถานที่ทำงานอยู่ในที่อโคจร หากไม่ไว้วางใจในกันและกันก็คงยากจะคบหา ลี้กิมะอ่านบทความเหล่านั้นผ่านๆ แบบไม่ได้ใส่ใจอะไรมากมาย คนที่ประกอบอาชีพเป็นบาร์เทนเดอร์หรือนักดนตรีที่เป็นพวกเจ้าชู้เปลี่ยนคู่ไปเรื่อยมืออยู่จริง แต่คนที่ซื่อสัตย์กับคนรักก็มีอยู่จริง เขาจะไม่เอาเรื่องเล่าจากใครก็ไม่ทราบไปตัดสินเหมารวมบุคคลที่ประกอบอาชีพเหล่านั้น

แต่อาชีพที่ลี้กิมะไม่คิดว่าจะมีอยู่ในเรื่องเล่าซ้ำๆ ของชาวเน็ตญี่ปุ่นก็คือช่างตัดผม

ในสายตาของชายหนุ่ม- ช่างตัดผมดูจะเป็นอาชีพธรรมดาที่ไม่ได้ทำงานในสถานที่อโคจรเสมอไป ไม่ได้เลิกงานดึกมากนัก และก็ไม่ได้ใกล้ชิดเครื่องดื่มมีนเมา ลี้กิมะไม่รู้เลยว่าเหตุใดช่างตัดผมจึงเป็นหนึ่งในอาชีพที่ไม่น่าคบหา

กระทั่งลี้กิมะได้มาพบเจอประสบการณ์เหล่านั้นด้วยตัวเอง

วันหนึ่ง- หัวหน้าบรรณารักษ์ทักว่าผมของเขาเริ่มยาวแล้ว ลี้กิมะที่ไม่เคยใส่ใจยามมองเงาในกระจกเพิ่งจะสังเกตว่าผมหยักศกของตนเริ่มไม่เป็นทรง ทว่าเขาเพิ่งย้ายมาอยู่ที่โตเกียวและเริ่มเข้ามาทำงานในห้องสมุดกลางของมหาวิทยาลัยใจกลางกรุงโตเกียวได้ไม่นานนัก ลี้กิมะจึงไม่รู้จักร้านตัดผมร้านไหนเลยที่น่าไว้วางใจพอจะฝากผีฝากไข้ให้ตัดผมของตนเองได้ หัวหน้าคนดีคนเดิมจึงแนะนำร้านที่เปิดใหม่ในย่านการค้าใกล้กันนี้ให้ เขาบอกว่าเจ้าของร้านที่นั่นอัธยาศัยดี ราคาไม่แพงมากจนเกินไป อีกทั้งฝีมือการตัดผมของช่างที่นั่นก็ยังไม่เลว เย็นวันนั้นลี้กิมะจึงตัดสินใจเดินเข้าไปในร้านตัดผมในโตเกียวเป็นครั้งแรก ชายหนุ่มไม่ได้มีทรงผมที่ตั้งใจจะตัดในใจ คิดแค่เพียงว่าอยากจะให้ผมของตัวเองสั้นลงเพียงเท่านั้น คาดหวังแค่ช่างตัดผมจะไม่ตัดผมของเขาจนสั้นเกินไปเท่านั้นก็พอ

ตลอดชีวิตที่ผ่านมาชายหนุ่มตัดผมกับร้านแถวบ้านที่มีช่างมาโดยตลอด ช่างตัดผมที่นั่นก็มักจะเป็นคนคุ้นเคยกัน เป็นคนหน้าที่เคยเห็นกันมาตั้งแต่เด็กบ้าง เป็นคุณป้าที่แบ่งขนมให้กันกินเสมอบ้าง ไม่ได้รู้สึกแปลกตาแปลกใจอะไรกับช่างตัดผมขนาดนั้น การได้มาเจอช่างตัดผมในเมืองโตก็อยู่ที่อยู่ในวัยใกล้เคียงกันแถมยังแต่งตัวดูฉลาด แข่งกันทำสีผมโดดเด่นเตะตาจึงเป็นเรื่องน่าแปลกตาอยู่ไม่น้อย

ร้านที่หัวหน้านะแนะนำอยู่ในย่านการค้าที่มักจะมีนักศึกษาเดินกันขวักไขว่ ด้านนอกของร้านตกแต่งดูเรียบง่ายไม่อลังการตามแบบฉบับการแต่งบ้านที่เป็นที่นิยมในช่วงนี้ หากพนักงานในร้านกลับมีสีผมดูฉลาดก็ออกมาจากสไตล์การตกแต่งร้านอย่างชัดเจน

คนที่เดินออกมาจับลูกค้าคนใหม่อย่างลึกลับและเป็นชายหนุ่มร่างสูงโปร่งคนหนึ่ง เขามีใบหน้านัยน์ตาสีเข้มเป็นคนที่ดูมีมนุษยสัมพันธ์ที่ดี เส้นผมสีดำสลวยปกปิดธรรมชาติเมื่อเทียบกับพนักงานคนอื่นในร้านที่มีผมสีเด่นสะดุดตา ชายหนุ่มคนนั้นเดินเข้ามาไถ่ถามว่าต้องการตัดผมทรงไหนตามปกติของขั้นตอนการเข้าร้านตัดผม

ลึกลับไม่ได้บอกทรงที่ต้องการเป็นพิเศษไป แค่อธิบายว่าอยากให้สั้นลงกว่าเดิมและไม่อยากให้หน้าม้ามันแทงตาเพียงเท่านั้น อีกฝ่ายพยักหน้ารับทราบ ผายมือให้เดินเข้าไปนั่งบนเก้าอี้ตัดผมภายในร้านที่เบื้องหน้าเป็นกระจกบานใหญ่ ไม่นานชายคนที่เข้ารับแขกก็เป็นคนเดินเข้ามาวางทาบผ้าคลุมตัดผมบนตัวให้

ชายหนุ่มในตอนนั้นสนใจแค่เพียงโทรศัพท์มือถือของตัวเองเพราะกำลังส่งข้อความโต้ตอบกับพี่ชาย ไม่ได้สนใจบรรยากาศในร้าน ลูกค้าคนอื่น ๆ หรือกระทั่งพนักงานที่เข้ามาต้อนรับเลยแม้แต่หน่อย นอกจากสีผมที่ไม่เด่นสะดุดตาลึกลับก็จะจำรายละเอียดอื่นของชายคนนั้นไม่ได้อีกเลย

“สวัสดีครับ” ประโยคนั้นทำให้ลึกลับเงยหน้าขึ้นมาจากโทรศัพท์ เขาก็ไม่เคยใส่ใจกับการส่องกระจกมองเห็นเงาสะท้อนของตนเองและใครอีกคนที่ยืนซ้อนอยู่ด้านหลัง ชายหนุ่มผมดำคนนั้นสบตากับเขาผ่านกระจกเงา วาดยิ้มธุรกิจก่อนเอ่ยแนะนำตัว “ผมคูโรโอะครับ ขออนุญาตจับผมคุณลูกค้าหน่อยนะครับ”

ปลายนิ้วเรียวยาวสัมผัสบนเส้นผมสีอ่อน ดวงตาสีคาราเมลลอบมองใบหน้า ส่วนหนึ่งที่กำลังก้มมองสำรวจเส้นผม ลึกลับมองเห็นชายหนุ่มวัยไล่เลี่ยกัน อีกฝ่ายเซตผมสีดำสลวยเป็นทรงเรียบร้อย สวมเสื้อยืดธรรมดาทับด้วยผ้ากันเปื้อนที่มีอุปกรณ์ตัดผมเสียบไว้ในกระเป๋า แม้แต่งตัวดูธรรมดาและไม่ได้ทำสีผมดูฉลาดเหมือนพนักงานคนอื่นแต่ชายคนนี้ก็ดูดีกว่าช่างตัดผมคนไหนที่ลึกลับเคยพบเจอ อีกทั้งระยะห่างที่น้อยลงยังทำให้ได้กลิ่นน้ำหอมจาง ๆ จากอีกฝ่ายด้วย

ดูเหมือนการแอบมองผ่านกระจกจะถูกจับได้ง่ายกว่าที่คิด สึกิซิมะสะดุ้งโหยงทันทีที่ชายคนนั้นเงยหน้าจากเส้นผมมาสบตาผ่านกระจก เขาหลบตาไปมองอย่างอื่นอย่างรวดเร็ว ทว่าหางตาก็ยังแอบเห็นอีกฝ่ายอมยิ้มมุมปากที่จับคนแอบมองได้

ช่วงเวลาหนึ่งสึกิซิมะนึกไม่ชอบใจในสายตานั้น

ชายที่แนะนำตัวว่าชื่อคุโรโอะสอบถามเรื่องทรงผมที่สึกิซิมะอยากจะได้ต่อจากที่หน้าร้านอีกนิดหน่อยรวมถึงแนะนำขั้นตอนการตัดผมให้ฟังโดยละเอียด พูดยาสุขภาพ และมีลำดับขั้นตอนสมกับเป็นร้านตัดผมในเมืองโตเกียว คงต้องแข่งกันเน้นงานบริการที่ดีเพื่อซื้อใจลูกค้า บทสนทนาระหว่างคุณลูกค้าและช่างตัดผมไม่ได้มีอะไรมากกว่านั้นอีก สึกิซิมะยังคงเอาแต่ใส่ใจโทรศัพท์มือถือของตัวเอง ตอบข้อความของพี่ชายที่ทักมาไถ่ถามความเป็นไปของชีวิตในกรุงโตเกียว กระทั่งช่างตัดผมคนนั้นเริ่มลงกรรไกรบนเส้นผมสีอ่อน คุโรโอะก็เริ่มเปิดปากพูดอีกครั้ง

“คุณลูกค้าเป็นนักศึกษาหรือครับ” คำถามนั้นถามขึ้นมาในระหว่างอีกฝ่ายกำลังขยับมือตัดผมเส้นเล็ก ชายหนุ่มเงยหน้ามองกระจกอีกครั้ง แล้วยตอบอีกฝ่ายไปแบบไม่ได้ใส่ใจอะไร

“เปล่าครับ” สึกิซิมะตอบ ไม่ได้เฉลยว่าจริง ๆ แล้วทำงานเป็นเจ้าหน้าที่ในมหาวิทยาลัย

“อาหรือครับ” เขาว่า “หน้าเด็กมากเลยครับ”

คุโรโอะว่าแบบนี้พลางคลี่ผมธุรกิจแสนแสร้งให้สึกิซิมะอีกครั้ง

ถ้าว่ากันตามจริง-สึกิซิมะเพิ่งจะเรียนจบจากมหาวิทยาลัย ถ้าจะยังดูเหมือนเด็กมหาวิทยาลัยก็ไม่แปลกนัก แต่การถูกทักเช่นนี้โดยช่างตัดผมที่มักจะส่งสายตากะลุ่มกะเหลี่ย (คิดไปเอง) ให้ตลอดทำให้รู้สึกแปลก ๆ ไม่ได้รู้สึกเหมือนว่าถูกชมว่าหน้าเด็กจากใจจริง

ธรรมชาติของสึกิซิมะเป็นคนนิสัยไม่ดี เขารำคาญคนรอบตัวง่ายมากและมักจะแสดงออกอย่างชัดเจนเสมอ เคยถูกพี่ชายบอกให้ปรับปรุงพฤติกรรมส่วนนี้บ่อยครั้งมาตั้งแต่เด็ก แนนอนว่าเมื่อเติบโตขึ้นก็ต้องปรับปรุงนิสัยนี้เพื่อการเข้าสังคม แต่ถึงกระนั้นก็ไม่ได้หมายความว่า จะเลิกรำคาญคนอื่นง่าย ๆ แค่ไม่แสดงออกแล้วเพียงเท่านั้น

พวกเขาสบตากันผ่านกระจกอีกครั้ง และสึกิซิมะก็หลบตาหนีทันทีอีกครั้ง ถ้าหูไม่เพี้ยนไปก็จะได้ยินเสียงหัวเราะเบา ๆ จากอีกฝ่ายอีกหลายครั้งด้วย

สึกิซิมะหวนคิดถึงบทความที่เคยได้อ่านเมื่อนานมาแล้ว เขาเข้าใจขึ้นมาทันทีว่าเหตุใดช่างตัดผมจึงกลายเป็นหนึ่งในสามอาชีพที่ไม่น่าคบหา หากเป็นคนที่หัวนโหว

กับใครได้ง่าย ๆ ก็คงลงเอยด้วยการกลับมาเป็นลูกคำที่นี้ซ้ำ ๆ แน่นนอน ไม่อยากจะ
ยอมรับหรอก แต่ผู้ชายคนนี้ก็มีส่วนที่น่าหงุดหงิดใจเหลือเกิน

อำให้ตาย ทั้งสายตาทิ้งรอยยิ้ม

น่ารำคาญจริง ๆ

ลี้กิมมิไม่ได้เป็นคนชอบอ่านหนังสือขนาดนั้น

อาจจะต้องบอกว่าก็ชอบมากกว่าการได้ทำงานจำพวกต้องปั้นหน้ายิ้มคุยกับ
คนอื่นทั้งวัน แม้อาชีพบรรณารักษ์ที่เลือกทำในตอนนี้จะได้คุยกับมนุษย์อยู่ไม่น้อยแต่
การได้อยู่ในสถานที่เงียบสงบและรายล้อมไปด้วยหนังสือก็ยังดีกว่าต้องไปนั่งอุดอู๋ใน
ออฟฟิศที่มีแต่คนเดินไปมาตลอดทั้งวัน อีกทั้งลี้กิมมิยังได้ประจำอยู่ในกะดึกที่ทั้งคน
น้อยทั้งเงียบสงบกว่าช่วงกลางวัน งานที่ประเสริฐขนาดนี้จะหาจากไหนได้อีก

ห้องสมุดของที่นี่นอกจากจะให้บริการนักศึกษาภายในมหาวิทยาลัยตั้งแต่
เช้าตรู่จนถึงเที่ยงคืนแล้วยังให้บริการแก่ประชาชนทั่วไปอีกด้วย แต่ถึงจะกล่าวเช่นนั้น
คนนอกทั่วไปก็ไม่ค่อยมาใช้บริการห้องสมุดแห่งนี้เสียเท่าไรนัก ผู้ที่มาเยี่ยมเยือน
ห้องสมุดแห่งนี้ส่วนมากก็มีแต่นักศึกษาที่ตามหาที่ที่เงียบสงบกับแอร์เย็น ๆ ในการนั่ง
อ่านหนังสือสอบ

คืนนี้ก็เป็นอีกคืนแสนสงบของลี้กิมมิ อีกไม่นานก็ใกล้จะได้เวลาเลิกงานเต็มที
นักศึกษาที่มานั่งอ่านหนังสือก็เริ่มทยอยกันกลับหอพัก คนที่อยู่ในห้องสมุดตอนนี้จึง
บางตาในระดับที่ว่างเวียงเวียง นึกแล้วแต่ก็สงบใจอย่างบอกไม่ถูก

และคืนนี้นักจะผ่านไปแบบสงบ ๆ เหมือนทุกที

“ขอโทษนะครับ”

เสียงหนึ่งดังขึ้นเอ่ยทักชายหนุ่มที่นั่งอ่านหนังสืออยู่เงียบ ๆ ลี้กิมมิถอดเฮดโฟ
นของตัวเองออก (ใส่ไว้เฉย ๆ ไม่ได้เปิดอะไรเป็นพิเศษ) เงยหน้ามองคนที่แวะมาเยี่ยม
เคาน์เตอร์บรรณารักษ์ แยกผู้มาเยือนในคืนนี้กลับเป็นใครที่ทำให้เขาต้องเลิกคว่สูงด้วยความ
ประหลาดใจ

“อ้าว” สีหน้าประหลาดใจปรากฏขึ้นบนใบหน้าของคนทั้งคู่ แต่เพียงครู่เดียว
เท่านั้นลี้กิมมิก็แปรเปลี่ยนมันเป็นสีหน้าเรียบเฉยทว่าแฝงด้วยแววตาไม่สบายใจ
ในขณะที่อีกคนกลับคลี่ยิ้มหวานธุรกิจส่งมาให้แม้ไม่ได้อยู่ในเวลางานของเจ้าตัว

‘คุโรโอะ’ เท้าแขนกับเคาน์เตอร์สูง ชะโงกหน้ามาส่งยิ้มให้

“สวัสดิ์ครับคุณลูกค้า”

คำทักทายนั้นเป็นเครื่องยืนยันว่าอีกฝ่ายเองก็จำกันได้ นำแปลกใจอยู่ไม่น้อย ตั้งแต่ที่ได้พบกันครั้งล่าสุดก็ผ่านมาเกือบหนึ่งเดือนแล้ว ที่สีกิมจะจำข้างตัดผมที่สัฟมต่างจากคนอื่นได้ไม่ใช่เรื่องแปลก แต่ในร้านตัดผมที่มีลูกค้าใหม่แวะเวียนมาไม่ขาดยั้งจะอดส่าห์จำกันได้อีก คงจะเป็นทักษะหนึ่งที่คนทำงานบริการแบบข้างตัดผมพึงมี

บรรณารักษ์หนุ่มไม่ได้เอ่ยคำทักทายตอบกลับไป มือชาวถอดหูฟังออกข้างหนึ่งเพื่อตั้งใจฟังสิ่งที่อีกฝ่ายจะพูดต่อ ถึงจะเป็นคนที่มียอยยิ้มที่น่ารำคาญที่สุดอย่างไร ก็เป็นผู้มาใช้บริการห้องสมุด เขาในฐานะผู้ดูแลที่นี่ก็ต้องทำหน้าที่ของตัวเองให้ดี แม้สีหน้าจะบ่งบอกว่าไม่ได้อยากรับแขกเลยก็ตาม

“ผมกำลังตามหาหนังสือสอนถักโครเชต์อยู่ ไม่ทราบว่ามีหนังสือแบบนี้ให้ยืมไหมครับ”

ผู้มาเยือนไม่ปล่อยให้บทสนทนาทิ้งช่วงนาน เขาเอ่ยถามหาหนังสือที่ตัวเองต้องการทันทีที่เห็นว่าสีกิมจะหันมาสนใจ บรรณารักษ์ได้ฟังดังนั้นก็พลอเลิควัยสูงด้วยความสงสัย อันที่จริง-แค่ได้พบคุโรโอะที่ห้องสมุดนี้ก็เป็นเรื่องน่าสงสัยตั้งแต่แรกอยู่แล้ว

กระนั้นชายหนุ่มก็ไม่ได้เอ่ยถามเพราะไม่อยากจะต่อความยาวสาวความยืด เขาก็มหันหน้าพิมพ์ค้นหาข้อมูลในโปรแกรมจัดการหนังสือของห้องสมุดก่อนหยิบกระดาดโน้ตออกมาจดหมายเลขล็อกชั้นวางหนังสือที่จะมีหนังสือหมวดนั้นให้หยิบยืม

“นี่ครับ”

สีกิมะยื่นกระดาดแผ่นเล็กนั้นให้อีกฝ่าย เขารับไปพร้อมกล่าวขอบคุณเสียงเบา ก่อนจะหันหลังเดินลึกเข้าไปในห้องสมุดเพื่อตามหาหนังสือที่ว่านั้นโดยที่ไม่ได้เอ่ยถามอะไรอีก คงเป็นเรื่องบังเอิญจริงๆ ที่ได้มาพบกันที่นี่ คุโรโอะคงไม่ได้มีจุดประสงค์แอบแฝงมาตีสนิทเพื่อจูงใจให้เขาเป็นลูกค้าที่ร้านต่อไปอย่างที่ได้คิดไว้

ว่างไปร่ถอนหายใจเป็นครั้งที่ล้านของวัน นึกเลอาายใจกับความคิดในหัวของตัวเอง แม้จะมีแค่ตนเองที่รู้ว่าสีกิมะ เคยคิดอะไรอยู่ แต่ก็อาายเกินกว่าจะยอมรับว่าแท้จริงเขาก็เป็นคนหลงตัวเองอยู่นิดหน่อย

ในตอนทีสีกิมะกำลังหยิกตัวเองในใจเพราะคิดเรื่องน่าเลอาายนั้น เสียงร่งเท้ากระทบกับพื้นไม้ของห้องสมุดก็เดินกลับเข้ามาใกล้ สีกิมะเยหน้ามอดตันเสียงอีกครั้ง คราวนี้เห็นผู้ชายตัวสูงคนหนึ่งทีเดินกลับมาด้วยรอยยิ้มแฉ่งๆ แทนทีจะเป็นรอยยิ้มมั่นใจเหมือนทุกที

“เออ คือผมไม่แน่ใจว่าตรงนี้นั้นคือตรงไหน ถ้าไม่ลำบาก-”

บ่อยครั้งที่ประชาชนทั่วไปที่มาใช้บริการห้องสมุดจะหาหนังสือไม่เจอแม้จะได้พิกัดล็อกชั้นหนังสือไปแล้วจากบรรณารักษ์ ไม่แปลกใจนักเพราะสถานที่แห่งนี้กว้างใหญ่แถมยังลึกลับซับซ้อน ถ้าเพื่อนร่วมงานที่เข้ากะเดียวกันไม่ได้ยุ่งอยู่หมอนั้นจะยินดีพาเดินไปยังชั้นวางหนังสือที่ตามหาต่างจากสีกิมะที่ไม่ได้เป็นคนใจดีขนาดนั้นจึงไม่ค่อยได้ลุกไปช่วยใครที่มาขอความช่วยเหลือเสียเท่าไร

ทว่าในตอนนั้นเพื่อนร่วมกะดันขอตัวกลับบ้านไปก่อนเพราะมีนัดกับแฟน ที่แห่งนี้จึงเหลือบรรณารักษ์แค่คนเดียวคอยปฏิบัติหน้าที่ หากเขาไม่ทำแล้วใครจะทำ สีกิมะเองก็ไม่อยากถูกประชาชนร้องเรียนว่าเป็นเจ้าหน้าที่ที่ทำหน้าที่เหมือนไม่รับแขกให้ถูกหัวหน้าดุเสียด้วย (ซึ่งก็ไม่รับแขกจริงๆ)

ร่างสูงโปร่งลูกชั้นยืนเต็มความสูง เดินออกนอกอีกฝ่ายไปยังชั้นหนังสือหมวดคหกรรมที่อยู่ลึกเข้าไปด้านในห้องสมุด เป็นหนังสือหมวดที่ไม่ค่อยมีใครสนใจจะมาดูก็ได้ ทั้งเงียบทั้งมืด ฝุ่นคงจะจับเต็มไปหมดแล้ว ไม่รู้ทำไมช่างตัดผมคนนี้ถึงได้มาสนใจการทำโครเซตนั้นทั้งที่สมัยนี้เปิดดูก็ดูก็น่าจะมีวิธีทำเต็มไปหมด หรือจะเป็นคนชอบอ่านหนังสือมากกว่าสนใจโลกโซเชียลกันนะ

“ตรงนี้ครับ” สีกิมะผายมือไปยังหนังสือเกี่ยวกับโครเซตที่อีกฝ่ายตามหา

“ขอบคุณครับ” ชายผู้นี้คงเป็นคนที่ไม่เคยขาดรอยยิ้มบนหน้าเลยสักครั้ง หลังจากเอ่ยคำขอบคุณเสร็จเขาก็ย่อตัวลงไปสนใจหนังสือที่แถวด้านล่าง สีกิมะที่หมดหน้าที่แล้วก็ควรจะเดินกลับไปที่เคาน์เตอร์ได้แล้ว

แต่เป็นเพราะว่าเขาเหลือบมองนาฬิกาข้อมือแล้วเห็นว่าอีกไม่กี่นาทีห้องสมุดก็จะปิดให้บริการ นั่นหมายความว่าทุกคนต้องออกจากห้องสมุดไม่ว่าจะเป็นทั้งเขาที่เป็นเจ้าหน้าที่หรือนักศึกษาของที่นี่เองก็ตาม คุโรโอะที่ทำท่าจะหยิบหนังสือออกมาไปนั่งอ่านที่โต๊ะคงจะไม่ได้สังเกตเวลา สีกิมะจึงเอ่ยทักออกไป

“ห้องสมุดกำลังจะปิดแล้วนะครับ และที่นี่ก็ได้ให้คนทั่วไปยืมหนังสือออกไปข้างนอกด้วย ไฉนคราวหน้าดีกว่าไหมครับ”

คุโรโอะได้ยินดังนั้นก็ร้องอ้อ ก็มองนาฬิกาของตัวเองก่อนวางหนังสือคืนชั้นตามเดิมแล้วลุกขึ้นยืนเต็มความสูง สีกิมะเพิ่งได้สังเกตว่าอีกฝ่ายเองก็สูงพอๆ กับเขาที่สูงเกือบจะ 190 เซนติเมตรเลย ทั้งรูปร่างหน้าตาจัดอยู่ในเกณฑ์ดีแน่นอนอย่างไม่ต้องสงสัย ช่างตัดผมแบบนี้คงจะดึงดูดลูกค้าได้เยอะเลยทีเดียว

“อ่าจริงด้วย-ถ้าอย่างนั้นไว้อีกกันคราวหน้านะครับ” ถึงแม้จะมีหน้าตาและรูปร่างที่อยู่ในเกณฑ์ ‘ดี’ แล้ว ช่างตัดผมคนนี้ยังรู้ดีว่าทำอย่างไรจึงจะสามารถสร้าง

ความประทับใจให้คนอื่นได้ รู้ว่าต้องใช้เสน่ห์ของตัวเองแบบไหนจึงจะสามารถดึงดูด
ผู้คน “คุณสีกิซิมะ”

จำได้ว่าตอนที่ไปตัดผมก็ไม่เคยบอกชื่อกับอีกฝ่ายไปเลยสักครั้ง คงเป็นเพราะ
เจ้าหน้าที่ห้องสมุดต้องใส่ป้ายชื่อพนักงานทุกคนอีกฝ่ายจึงสามารถรู้ชื่อของเขาได้ สีกิซิมะ
ยกมือขึ้นกำบัตรพนักงานของตัวเอง ขมวดคิ้ว นึกหงุดหงิดใจ

ผู้ชายคนนี้ยังไวก็นำราคาจริง ๆ

ร้านตัดผมร้านนั้นปิดให้บริการตอนสามทุ่ม

ดังนั้น ‘คุโรโอะ เท็ตสึโร่’ จึงมักจะเผลอนำมาที่ห้องสมุดในช่วงหลังสามทุ่ม
ของทุกวันเสมอ ที่บอกว่าเผลอกันคราวหน้าก็ไม่เคยผิดนัด เผลอตามหาหนังสือสอน
ถักโครเชต์ได้ทุกวันไม่รู้จักเบื่อหน่าย

ห้องสมุดยามค่ำคือนักคนบางตาเหมือนเคย แต่ความรู้สึกวังเวงเสียบเหงาที่เคย
เกิดขึ้นตลอดช่วงเวลานี้จางหายไปเพราะใครบางคนมักจะแวะเข้ามาทักทายและชวน
พูดคุยราวกับมีเป้าหมายจะเข้ามาทลายกำแพงน้ำแข็งระหว่างความสัมพันธ์มากกว่าจะ
มานั่งอ่านหนังสือในห้องสมุด

ตลอดช่วงระยะเวลาหลายอาทิตย์ สีกิซิมะจึงได้ทราบเรื่องราวของอีกฝ่าย
หลายอย่างแม้จะไม่เคยเอ่ยถามเองเลยสักครั้ง เรื่องราวที่ว่าก็เช่น-ผู้ชายคนนั้นชื่อจริง
ว่าเท็ตสึโร่ ตอนนี้อายุ 26 ปี (อายุเยอะกว่าสีกิซิมะแค่ 3 ปีเอง) เขาชอบกินราเม็งร้านที่
ตั้งอยู่เยื้องกับบ้านตัวเอง (บอกทำไมนะ) และเขามีความคิดว่าการถักโครเชต์นั้นง่าย
เหมือนตัดผม ยังมีสารพัดเรื่องราวที่คุโรโอะเพียรมาเล่าให้ฟังอยู่ฝ่ายเดียว แต่นั่นยังไม่
น่าตกใจเท่าความจริงที่ว่าคุโรโอะเป็นเจ้าของร้านตัดผมร้านนั้น (หุ้นกับเพื่อนเปิดร้าน
เมื่อต้นปี) สีกิซิมะคิดว่าเป็นลูกจ้างเสียอีก

ด้านสีกิซิมะ เคย แม้จะทำหน้าออกแนวราคาญคนคนนี้แต่ก็ตอบคำถามของ
อีกฝ่ายทุกครั้ง ไม่เคยเอ่ยปากบ่นตำหนิ อย่างไรก็ตามผู้ชายคนนี้ก็ได้ชวนคุยตลอดเวลาที่
อยู่ในห้องสมุด เมื่อบทสนทนาหน้าเคาน์เตอร์จบลงคุโรโอะก็หยิบหัวอุปกรณ์โครเชต์
ของตัวเองไปนั่งทำที่โต๊ะเสียบ ๆ พอเที่ยงคืนก็เก็บของเตรียมตัวกลับบ้าน เป็นแบบนี้อยู่
ทุกเมื่อเชื่อวัน

เขาไม่เคยเป็นฝ่ายเอ่ยปากถามคำถามอะไรเลยกับคุโรโอะเลยสักครั้ง เรียกได้
ว่าถ้าถามมาก็ตอบไปตามมารยาทอย่างแท้จริง เป็นคนอื่นก็คงเลิกติดสินทาสีกิซิมะไปแล้ว
แต่สำหรับคุโรโอะ เท็ตสึโร่ นั้นไม่เคยละความพยายามที่จะทำลายกำแพงน้ำแข็ง หลัง
ห้องสมุดปิดให้บริการแล้วยังมีบางครั้งที่มีผู้ชายคนนี้นำมาให้เขาจัดการงานให้เรียบร้อย

เพื่อชักชวนไปกินราเม็งรอบดึกด้วยกัน สึกิซิมะไม่ใช่คนชอบกินราเม็งขนาดนั้น แต่เมื่อดึก
หลังเลิกงานที่มีคนเสนอตัวจะเลี้ยง บางครั้งก็ยากจะปฏิเสธ

ครั้งแรกเป็นราเม็ง ครั้งที่สองก็เริ่มเป็นเมนูอื่น ครั้งที่สามก็เกิดขึ้นอย่าง
ธรรมชาติ สุดท้ายแล้วก็กลายเป็นว่าพวกเขาออกไปกินมื่อดึกด้วยกันเกือบทุกวันเสีย
อย่างนั้น

นี่มันอะไรกันเนี่ย

“ทาด้า—น่ารักไหม”

ฝีมือถักโครเชต์ของคุโรโอะพัฒนาได้ไวอย่างน่าเหลือเชื่อ แต่ไม่ก็อาทิตย์คุโร
โอะก็สามารถถักอุปกรณ์จากการถักหมวกไหมพรมธรรมดาไปเป็นตุ๊กตาแมวตัวเล็ก ๆ
ขนาดเท่าฝ่ามือได้แล้ว ดูท่าที่บอกว่าการถักโครเชต์ก็ง่ายเหมือนตัดผมคงไม่เกินจริง
สำหรับเจ้าตัว คนอายุมากกว่าควักผลงานที่น่าจะเพิ่งทำเสร็จเมื่อครู่นี้ที่ห้องสมุด
ออกมาให้ดู เจ้าแมวอ้วนกลมสีครีมตัวเท่าฝ่ามือหน้าตาป้านลั่นนอนแผ่อยู่บนนั้น ดู
น่ารักผิดกับบุคลิกของคนทำ

“ใช้ได้ครับ” สึกิซิมะเหลือบตามองอีกฝ่ายแวบหนึ่งก่อนจะตอบพร้อมกับดัก
หมูทอดทองคำใส่เข้าปาก (วันนี้เป็นเมนูที่เขายากกิน) คุโรโอะได้ยินดังนั้นก็งูปาก ทำ
หน้าตาเง้งอนทั้งที่ไม่ได้น่ารักสักนิดก่อนจะพูดต่อ

“ได้ ฉันหัดทำอยู่หลายตัวเลยนะ กว่าจะออกมาอ้วนกลมน่ารัก มีแมวบูด ๆ
เบี้ยว ๆ อยู่เพียบเลย”

บางครั้งสึกิซิมะก็นึกสงสัยว่าอะไรทำให้ช่างตัดผมคนนี้นั่งใจงานโครเชต์นัก
มองอย่างไรก็ดูไม่มีอะไรเกี่ยวข้องกับชายคนนี้ได้เลย การที่เป็นช่างตัดผมที่ต้องมาเปิด
ร้านแต่เช้าแล้วก็ต้องปิดร้านเสียดึกดื่นอีก เป็นสึกิซิมะคงจะหมดพลังทำอย่างอื่นไปแล้ว
ถึงอย่างนั้นผู้ชายคนนี้ก็ยิ่งเพียรมาที่ห้องสมุดเพื่อหาหนังสือสอนถักดูแพทเทิร์นงานโคร
เชต์จากหนังสือหลาย ๆ เล่มอยู่ได้ทุกวัน

ศักดิ์ศรีบางอย่างทำให้สึกิซิมะที่แม้จะสงสัยแต่ก็ไม่เคยกล้าถามอะไรออกไป
เลยสักครั้ง เขาเป็นแค่ผู้ฟังและนักตอบที่ตามมาโดยตลอด ทว่าดูจากรูปการถักแล้วคุโรโอะ
คงไม่อยากจะเริ่มเล่าเองว่าทำไมถึงมาสนใจทำงานอดิเรกแบบนี้

ลองเอ่ยถามสักหน่อยก็ไม่ใช่ว่าเรื่องน่าเสียหาย

“ทำไมคุณถึงมาสนใจทำงานฝีมือพวกนี้เหอะครับ”

เขาเอ่ยถามทั้งที่ยังไม่เงยหน้าจากจานอาหารของตัวเอง จึงไม่ทันได้เห็นแว
วตาเป็นประกายยามได้ยินคำถามหลุดออกมาจากปากของสึกิซิมะเป็นครั้งแรก คุโรโอะ

ยิ้มหวานเบาบาง วางตุ๊กตาแมวสีครีมที่เพิ่งทำเสร็จเอาไว้บนโต๊ะ เอ่ยปากตอบคำถามอีกฝ่ายในขณะเดียวกันก็เริ่มลงมือกินอาหารของตัวเองไปด้วย

“ที่มหาวิทยาลัยนี้มีโรงเรียนแพทย์ใช่ไหมล่ะ” คุณโรโอะว่า คนโดนถามกลับเลิกคิ้วสูง เงยหน้ามองอีกฝ่ายพลางนึกย้อนไปถึงว่าที่มหาวิทยาลัยนี้มีคณะอะไรบ้าง สักซิมะจบมาจากสายศิลปศาสตรจากมหาวิทยาลัยที่บ้านเกิด เขาแทบจะไม่สนใจสายวิทย์เลยด้วยซ้ำ แต่ก็พอจำได้รางๆ ว่าที่มหาวิทยาลัยนี้ขึ้นชื่อเรื่องคณะแพทยศาสตร์อยู่บ้างว่าแต่มันเกี่ยวอะไรกับโครเซต์กัน

“ที่นี่เป็นศูนย์โรคมะเร็งที่ใหญ่เป็นลำดับต้นๆ ของประเทศนะ แถมยังเน้นการรักษา มะเร็งในเด็กด้วย” พอเห็นสักซิมะทำหน้าที่สงสัยอีกฝ่ายก็ไม่ปล่อยให้รอคอยคำตอบนาน ซิงอธิบายว่าที่โรงเรียนแพทย์ที่นี่มีอะไรบ้าง นั่นก็เป็นเรื่องใหม่ที่สักซิมะไม่เคยรู้เหมือนกัน เขาทำงานอยู่ในส่วนกลางของมหาวิทยาลัย ไม่เคยเคยไปใกล้โรงเรียนแพทย์ที่วุ่นวายเลย แอบละอายอยู่เล็กๆ ที่ไม่รู้เลยว่าที่ทำงานของตัวเองมีศูนย์มะเร็งที่ว่านั้นด้วย

“อ่า” คนตัวขาวขานรับ ยังไม่แน่ใจนักว่าตกลงเกี่ยวอะไรกับโครเซต์ แต่ก็รอฟังต่อ

“ร้านของฉันมันอยู่ใกล้ทางฝั่งโรงพยาบาลใช่ไหมล่ะ เพราะงั้นก็เลยมีลูกค้าจากศูนย์มะเร็งประมาณหนึ่งเลย ทั้งเด็กทั้งผู้ใหญ่เลยล่ะ”

“อ่า อย่างนั้นอย่างเธอครับ”

แม้คุณโรโอะไม่อธิบายเพิ่มเติมว่าเหตุใดเขาจึงสนใจงานดังกล่าวพรหมที่ดูห่างไกลตัวเช่นนั้น แต่เพียงเท่านี้สักซิมะก็พอจะเดาได้แล้วว่าเป็นเพราะอะไร ดวงตาสีอ่อนเหลืองมองคนที่นั่งอยู่ตรงข้ามกัน คินนี่สักซิมะก็ได้เรียนรู้อะไรใหม่ๆ เกี่ยวกับช่างตัดผมคนนี้อีกแล้ว

เขาเป็นคนใจดีกว่าที่คิด

“วันก่อนเพิ่งเอาหมวกที่ถักเองให้ลูกค้าเด็กคนหนึ่งที่เขาแวะมาตัดผมประจำเป็นครั้งแรก เห็นว่าเขาจะได้เลิกทำคีโมแล้ว ดีใจไปกับเขาด้วยเลยล่ะ”

คุณโรโอะเล่าเรื่องลูกค้าของตัวเองให้สักซิมะฟังบ้างเป็นบางครั้ง ทุกครั้งก็เป็นการเล่าด้วยสีหน้ายิ้มแย้มเปี่ยมสุขเสมอ อาชีพของคุณโรโอะทำให้เจ้าตัวได้พบเจอกับคนมากมายหลายรูปแบบ ต่างกับสักซิมะที่ไม่ได้มีบทสนทนาอะไรกับคนใช้ห้องสมุดมากนัก คุณโรโอะมักได้รับฟังเรื่องราวของคนที่มาตัดผมอยู่เสมอ

และเขาใส่ใจกับเรื่องราวเหล่านั้นมากกว่าจะแค่รับฟังเฉยๆ

“ทำหน้าเศร้าเชียว มันไม่ใช่เรื่องเศร้าหรือหน้าสีก็ซีดๆ ลูกค้าของฉันยังไม่มีใครจากไปไหนเสียหน่อย”

“ผมไม่ได้ทำหน้าเศร้าเสียหน่อยครับ”

คนอายุมากกว่าหัวเราะร่วน พึงพอใจที่ได้ล้อเลียนสีก็ซีดๆเป็นอย่างยิ่ง ดูท่าแล้วเขาจะชอบการได้เห็นคิ้วสีอ่อนขมวดมุ่นเข้าหากันพร้อมเสียงบ่นกระปอดกระแปดเสียเหลือเกิน ช่วงเวลาที่คิดว่าคุโรโอะเป็นคนดื้อนั่นแสนสั้น เพียงพริบตาเดียวเท่านั้นสีก็ซีดๆก็ละทิ้งความคิดนั้นไปทันที รอยยิ้มเหมือนมีเลขศูนย์ตลอดเวลานั้นอย่างไรก็ดูไม่น่าไว้วางใจเลยสักนิด

“เฮ้— เพื่อจะยิ้มขึ้นมาได้บ้าง” เขาตันน้องแมวไหมพรมตัวอ้วนที่เพิ่งจะทำเสร็จมาไว้ตรงหน้าสีก็ซีดๆ วาดยิ้มหวานก่อนพูดต่อ “ฉันเลือกไหมพรมมาสีเดียวกับผมของสีก็ซีดๆคุณเลยนะ”

สีก็ซีดๆเลื่อนหน้าเข้าไปดูเจ้าแมวตัวที่วางอยู่ตรงหน้าใกล้ๆ ไม่ได้สังเกตเลยว่าไหมพรมที่ใช้ถักแมวตัวนี้มีสีเดียวกับเส้นผมของเขา อันที่จริงสีก็ซีดๆไม่เคยใส่ใจเลยเสียด้วยซ้ำว่าผมของตนเองเป็นสีอ่อนโทนไหน ที่คุโรโอะมองไปถึงขนาดนั้นก็คงเพราะอาชีพช่างตัดผมของเจ้าตัวลีนะ ใส่ใจในเรื่องเส้นผมของคนอื่นได้ดีจริงๆ เลยเชียว

“หน้าม้าเริ่มยาวแล้วนะ”

โตะที่คั่นกลางระหว่างพวกเขาไม่ได้มีขนาดใหญ่เท่าไรนัก อีกทั้งสีก็ซีดๆยังโน้มหน้าเข้าไปใกล้อีกฝ่ายมากขึ้น ระยะห่างจึงสามารถสัมผัสตัวกันได้โดยไม่ต้องเอื้อมมือมากนัก

คุโรโอะใช้ปลายนิ้วเชี่ยผมหน้าม้าของสีก็ซีดๆที่ร่วงลงมาแตะตา เอ่ยปากทักเรื่องความยาวของผมหน้าม้าสีอ่อน สีก็ซีดๆดึงตัวเองกลับไปนั่งตัวตรงเหมือนคนมีพิธีทันทันที นิ้วขวยยกขึ้นคันแวนของตัวเองให้เข้าที่ กระแอมไอบีบทำที่พลางยกน้ำขึ้นจิบ

แค่เพียงปลายนิ้วสัมผัสโดนเท่านั้น

“ฮ่าๆ” ผู้ชายคนนั้นหัวเราะพอใจที่ได้แกล้งกัน “อย่าลืมแวะมาตัดผมที่ร้านของฉินนะ”

แม้การกระทำนั้นคงเป็นไปเพราะอยากจะทักผมที่แทงตาจริงๆ ไม่ได้มีอะไรแอบแฝง แต่สีก็ซีดๆก็อดที่จะทำหน้าบูดกว่าเดิมเสียไม่ได้เพราะอีกฝ่ายดูมีความสุขเหลือเกินกับการทำอะไรแบบนี้ ตลอดช่วงเวลาเดือนกว่าที่ได้พบกัน คุโรโอะแอบแต่ะเนื้อต้องตัวเขาเล็กๆ น้อยๆ อยู่เสมอเลย เดี่ยวถึงแขนเวลาข้ามถนนบ้างล่ะ เดี่ยวทำเป็นหยิบผงที่เบื่อนข้างแก้มออกบ้างล่ะ แล้วทุกครั้งเขาก็มักจะยิ้มพอใจแบบนี้เสมอ

ให้ตายเถอะ น่ารำคาญจริงๆ

เพราะเขาโผล่หน้ามาที่ห้องสมุดทุกวันตลอดสองเดือน มันจึงเกิดเป็นความเคยชินที่จะได้พบหน้ากันทุกวันหลังสามทุ่มและออกไปหาอะไรกินด้วยกันต่อในช่วงเที่ยงคืน ดังนั้นสิ๊กชิมะจึงไม่เคยรู้เลยว่าทำไมได้เห็นหน้าใครสักคนจะทำให้รู้สึกเช่นนี้

อธิบายเป็นคำพูดไม่ถูกนักว่าตอนนี้รู้สึกอย่างไร รู้แค่ความรู้สึกว่าวันนี้มาจากการที่คุโรโอะ เท็ตสึโร่ไม่โผล่หน้ามาให้เห็นร่วมอาทิตย์กว่าได้แล้ว ไม่มีการติดต่อมาจากอีกฝ่ายเลยสักนิดเพราะพวกเขาไม่ได้แลกช่องทางติดต่อกันเอาไว้ สิ๊กชิมะจึงไม่รู้เลยว่าเหตุใดคุโรโอะไม่โผล่หน้ามาที่ห้องสมุด

วันแรกยังไม่อยากจะยอมรับว่าตัวเองจะเฝ้าคอมองหาใครบางคนที่จะมาเป็นประจำตอนสามทุ่ม

วันที่สามก็ยังไม่ได้คิดว่าคุโรโอะอาจจะไม่โผล่มาที่นี้อีกแล้ว

จนกระทั่งวันที่เจ็ดก็ยังไร้เงาของผู้ชายที่มักจะปรากฏตัวพร้อมรอยยิ้ม มาเยี่ยมหนังสือโครเซต์อ่าน นั่งทำงานอดิเรกของตัวเองเงียบ ๆ ที่โต๊ะแถวหน้าเคาน์เตอร์บรรณารักษ์ พอเที่ยงคืนก็มักจะแฉะมาซักชวนให้ไปกินข้าวด้วยกัน

หายหัวไปไหนของเขากันนะ

หรือจะเป็นเพราะว่าตลอดสองเดือนที่ผ่านมาคุโรโอะได้สะสมทักษะการลักโครเซต์ของตัวเองเต็มที่ อ่านหนังสือโครเซต์ทุกเล่มที่มีในห้องสมุดนี้แล้วจึงไม่มีความจำเป็นที่จะต้องมาที่นี้อีก ถ้าเป็นเช่นนั้นก็ไม่แปลกนัก คนเราจะแฉะมาที่ห้องสมุดช่วงดึกคืนทุกวันหลังเลิกงานทำไมกัน เอาเวลาเหล่านั้นไปพักผ่อนหลังเลิกงานยังจะดีกว่า

แม้จะคิดเช่นนั้น แต่ก็ยังไม่อาจสลัดความคิดวนเวียนในหัวของตัวเองได้

งานที่ห้องสมุดเงียบสงบเกินไปจนทำให้สิ๊กชิมะมีเวลาขบคิดเรื่องไม่เป็นเรื่องตลอดเวลา นาหงุดหงิดที่การบอกให้ตัวเองเลิกคิดยิ่งเป็นการทำให้ตัวเองคิดวนไปมา ความคิดน่าปวดหัวนี้ท้ายสุดแล้วก็ครอบงำสิ๊กชิมะ เคยแบบไม่รู้ตัว รู้ตัวอีกทีก็มายืนอยู่ที่ย่านการค้าของมหาวิทยาลัย ตรงหน้าเป็นร้านตัดผมร้านเดิมที่เคยมาใช้บริการเมื่อหลายเดือนก่อน

ไม่เอาหน้า เขาก็แค่มาตัดผม

ไม่ได้มาเพื่ออยากเห็นหน้าใครเสียหน่อย

มือชาวพลักประตูกะจกเข้าไป ดวงตาสีอ่อนล่อกล่างสอดส่องมองไปทั่วร้านที่มีลูกค้ายืนยาวขักไขว่ วันนี้ดูเหมือนลูกค้ายะเยอะกว่าวันที่เขาเคยมาครั้งแรกมากนัก

ทันทีที่ปรากฏตัวพนักงานของร้านก็วิ่งเข้ามาต้อนรับเหมือนครั้งแรกที่ได้มาใช้บริการที่แห่งนี้ แต่หนนี้คนที่มาต้อนรับรวมถึงพาไปนั่งที่เก้าอี้ตัดผมเป็นพนักงานหญิง

อีกคนที่คราวที่แล้วไม่ได้ให้บริการเขา สักซิมะเอ่ยตอบเธอไปเพียงสั้นๆ เรื่องทรงผมที่อยากได้ จากนั้นก็ปล่อยให้เธอเอาผ้าคลุมมาวางบนตัวแล้วเริ่มลงมือทำงานของตัวเอง

ดวงตาสีอ่อนยังไม่หยุดมองสอดส่องไปทั่ว กระทั่งสายตาไปหยุดที่ใครบางคน ที่เดินออกมาจากด้านหลังของร้าน วินาทีที่ดวงตาสอดประสานกันสักซิมะก็สะบัดหน้าไปมองกระจก หลบตาเจ้าของร้านที่ทันทีที่เห็นสักซิมะก็เดินอ้อมกว้างมาแต่ไกล

นำहुदहुदจริง ๆ

เงาของกระจกสะท้อนเห็นด้านหลังของสักซิมะ เขาเห็นพนักงานหญิงคนเดิม กำลังจัดเตรียมอุปกรณ์ในขณะที่คุโรโอะกำลังจะเดินผ่านไป คนอายุมากกว่าแฉะมาวางมือสีแทนลงบนลาดไหล่ของสักซิมะ กระซิบบอกพนักงานหญิงคนนั้นว่า “ฝากด้วยนะ” ก่อนจะไปก็ไม่วายสบตากับเขาผ่านกระจกอีกครั้งพร้อมรอยยิ้มลึกลับนำहुदहुดที่ชอบทำ

กระจกที่ร้านนี้ช่างมีพลังประหลาดพิศวง ทุกครั้งที่ได้สบตากับใครสักคนผ่านกระจกนี้มันจะทำให้สักซิมะรู้สึกไม่เป็นตัวเองตลอดเวลา และเมื่อเขารู้ตัวว่าไม่สามารถเป็นตัวเองได้เหมือนทุกทีก็จะรู้สึกหงุดหงิด อดไม่ได้ที่จะขมวดคิ้วมุ่นเหมือนที่ชอบทำ

ไม่สิ ไม่ใช่ใครสักคน

แต่เป็นเพียงคนคนเดียวต่างหาก

คุโรโอะเดินเลยเขาไปหาลูกค้าที่นั่งอยู่ข้างกัน ลูกค้าหญิงคนนั้นคงจะมาทำสีผมเพราะเห็นบนหัวมีแต่แผ่นฟอยล์อะไรไม่รู้แปะอยู่เต็มไปหมด คุณเจ้าของร้านไม่ลืมพรออยล์แบบนั้นไปหาอีกฝ่ายด้วย เขาแกะฟอยล์บนผมของอีกฝ่ายออกเพื่อเช็คสีผมว่าเป็นอย่างไรแล้วบ้าง ลักพักลูกค้าคนนั้นก็เป็นฝ่ายเอ่ยปากขึ้นมาก่อน

“รอบนี้คุโรโอะคุงก็จะทำให้ฉันสวย ๆ เลยใช่ไหมคะ” เธอวาดยิ้มหวาน ใบหน้าสะสวยนั้นแม้จะมีอะไรไม่รู้แปะอยู่บนหัวแต่ก็ไม่ได้ทำให้ความงามน้อยลงไปแม้แต่น้อย

“คุณไม่ต้องทำอะไรผมก็ว่าสวยอยู่แล้วนะคะ” เขาว่า “แต่แน่นอนว่าได้ผมมาทำสีผมให้ก็คงจะสวยกว่าเดิมแน่นอน”

“ແ່ມ່ ปากหวานแบบนี้กะไม่ให้ฉันเปลี่ยนไปทำร้านอื่นเลยสินะคะ”

แม้ในร้านตัดผมจะเปิดเพลงตลอดเวลา แม้จะมีเสียงพูดคุยกันจ่อแฉะระหว่างลูกค้าและช่างตัดผมคนอื่น ๆ แต่ก็นำहुดहुดที่เขายังได้ยินบทสนทนาระหว่างคุโรโอะกับลูกค้าคนนั้นชัดเต็มสองหู

“ฮ่า ๆ อย่าลืมแฉะมาที่ร้านเราบ่อย ๆ นะครับ”

อ่า นั่นสิ- สักซิมะลืมไปได้ยังไงนะ

บทความไร้สาระที่พูดถึงอาชีพที่ควรหลีกเลี่ยงไปคบหาด้วยก็คงจะไม่ได้พูดถึงมากนัก ใครโอะหน้าตาดี ปากหวานและมีหัวใจเรื่องคำพูดของตัวเองเสมอ ไม่แปลกที่ร้านนี้จะมีลูกค้าเยอะตลอดเวลาทั้งชายและหญิง นอกจากฝีมือของช่างตัดผมที่นี้จะดีเยี่ยมแล้วก็ยังเอ่ยปากชมลูกค้าเพิ่มความมั่นใจให้ไม่เคยขาด เป็นใครก็อยากจะทำร้านที่มีช่างตัดผมพูดจาดี ๆ อยู่แล้ว

เขาสัมไปได้อย่างโน่นว่าตัวเองก็เป็นลูกค้าคนหนึ่งของที่นั่นเหมือนกัน ตนไม่ได้พิเศษไปกว่าคนอื่นเลย

อย่าให้ตายเถอะ พอดคิดได้ขึ้นมาแล้วก็รู้สึกหงุดหงิดกว่าเดิมอีก

“คุณลูกค้าอยากได้สั้นกว่านี้ไหมคะ”

ช่างตัดผมสาววาทะยืมให้เขาผ่านกระจกหลังจากจัดการตัดผมให้สักซิมะตามคำขอ ผมสีอ่อนของเขาถูกตัดออกจนกลับมาเป็นทรงเดิมกับเมื่อหลายเดือนที่แล้ว ด้านหน้าเธอก็จัดการเซตหน้าม้าให้เสียหล่อเหลา ด้านหลังยังไม่ได้สั่นเตียนเท่าที่อยากได้ แต่เพียงเท่านี้สักซิมะก็พอใจกับผลงานของช่างคนนี้แล้ว

“พอแล้วครับ ขอขอบคุณมากครับ”

ชายหนุ่มคิดแล้วว่าไม่อยากจะนั่งอยู่ตรงนี้อีกต่อไปแล้ว เขารีบร้อนลุกขึ้นจากเก้าอี้ไปจ่ายเงินตรงเคาน์เตอร์ทันที แม้จะพอใจในทรงผมที่ช่างของร้านนี้ตัดให้มากเพียงใดก็คงไม่คิดจะโผล่มาที่ร้านนี้เป็นครั้งที่สาม นึกโล่งใจที่ตนไม่ได้แลกช่องทางการติดต่อกับผู้ชายคนนั้นเอาไว้ หายไปจากกันเลยคงจะเป็นเรื่องที่ถูกต้องที่สุดแล้ว

สักซิมะไม่อยากจะเห็นห้อยคำหวานที่มีไว้ให้แค่ลูกค้า ยิ่งคิดยิ่งรู้สึกว่าตัวเองโง่เง่าเหลือเกินที่แม้จะรู้ทันไตของช่างตัดผมหน้าตาดีทั้งหลายแล้วก็ยังคงหลุมพรางวะมาที่ร้านเดิมอีกจนได้

อย่าให้ตาย

เขาไม่อยากจะยอมรับเลยจริงๆ ว่าตัวเองตกเป็นเหยื่อของรอยยิ้มหวานและคำพูดชื่นชมทั้งหลายเข้าให้แล้ว ความรู้สึกว่าอุ่นใจตลอดทั้งวันนี้กลับมาทำให้เขารู้สึกอับอายเพราะนั่นเป็นหลักฐานชั้นดีว่าสักซิมะ เคยเป็นฝ่ายคิดไปเองคนเดียวมาโดยตลอด

น่ารำคาญชะมัด

“สักซิมะ!”

ทันทีที่เท้าเหยียบออกนอกร้านได้ไม่เท่าไร ใครบางคนก็วิ่งตามออกมาทันทีที่ยังสวมสลีปเปอร์สำหรับเดินในบ้านอยู่ เจ้าของชื่อหันไปมองตามต้นเสียงก็เห็นเป็นใครโอะวิ่งตามมาด้วยหน้าตาดีนั่น อะไรกัน เขาสัมจ่ายเงินหรือไง

ร่างขาวกลอกตาวนเป็นเลขแปด มองดูคนที่เพิ่งทำให้ตนหัวหมุนด้วยคำหวาน ตกเป็นทาสการตลาตกลับมادتัดผมที่ร้านเดิมซ้ำสอง คุโรโอะคว่ำแขนเขาเอาไว้ให้หยุด ฟัง หอบหายใจเอาอากาศเข้าปอดหลังวิ่งมาแต่ไกล

“อะไรครับ”

“ถ้าเลิกงานแล้วรอฉันอยู่ที่ห้องสมุดเหมือนเดิมได้ไหม”

“ทำไมผมต้องรอ?” คนอายุน้อยกว่าขมวดคิ้วเป็นปมแน่นกว่าเดิม มองหน้าคุโรโอะที่ยังหอบแฮก ใบหน้าหล่อเหลาไร้รอยยิ้ม แวตตาเจ้าเล่ห์ของอีกฝ่ายหายไปเหลือเพียงความเวิ่ววอนที่ลึกลับไม่สังเกตเห็น

“ขอร้อง รอฉันนะ”

ลึกลับไม่เข้าใจว่าคุโรโอะต้องการอะไร สีหน้าของเขายังเต็มไปด้วยความหงุดหงิด สะบัดแขนของตัวเองออกจากการเกาะกุมของอีกฝ่าย แต่ไหนแต่ไรเขาก็ไม่ใช่คนนิสัยดีอะไรอยู่แล้ว โดนคนเกลียดเพิ่มอีกสักคนจะเป็นไรไป อย่างไรก็ตามก็ไม่ได้เจอหน้ากันอีกอยู่แล้ว

“ถ้าเที่ยงคืนฉันยังไม่มา—!” คุโรโอะยังคงไม่ยอมแพ้ เขาคว่ามือของลึกลับไม่เอาไว้อีกครั้ง หนี้ยัดกระดากอะไรบางอย่างใส่มือของคนเด็กกว่าเอาไว้ด้วย “โทรหาฉันนะ”

ไม่เข้าใจจริงๆ ว่าเหตุใดคุโรโอะจึงจะต้องยื้อเอาไว้ขนาดนั้น ลึกลับไม่ใช่ลูกค้ากระเป่าหนัก เขามาที่ร้านนี้ใช้บริการแค่การตัดผมเท่านั้น ไม่เคยทำสีผมหรือทำอย่างอื่นเสียหน่อย เทียบกับลูกค้าผู้หญิงคนหนึ่งที่กัดส้อมทั้งหัวแล้วราคาที่ต้องจ่ายก็คงต่างกันมากโข

สองเท้าเดินหนีคุโรโอะทันทีที่อีกฝ่ายพูดจบ ในมือของเขากำกระดากที่อีกฝ่ายเอายัดใส่มือเอาไว้แน่น ไม่ได้เปิดดูด้วยซ้ำว่ามันคืออะไร เมื่อเดินห่างออกมาแล้วสักพักและแน่ใจแล้วว่าคุโรโอะไม่ได้ตามมาแล้ว เขาก็ชะลอความเร็วลง คลายมือที่กำแน่นของตัวเองออกดูว่าอะไรที่อยู่ในนั้น

มันเป็นนามบัตรหน้าตาเหมือนกับของคนอื่นๆ ไป บนนั้นมีรายละเอียดชื่อของอีกฝ่าย ชื่อร้าน พร้อมทั้งเบอร์โทรให้ติดต่อได้ การที่คุโรโอะบอกให้โทรหาแล้วให้นามบัตรมาก็ไม่แปลกเท่าไร แต่บางอย่างสะกิดใจ ลึกลับจึงพลิกดูด้านหลังของกระดากยับๆ นั้น

‘ราเม็ง - ไม่่น่าชอบขนาดนั้น ตอนทำกระเด็นใส่เสื้อตัวเองก็หน้าบูดด้วย

ซูชิ - ไม่ชอบปลาดิบ โดนงอนเลย แมวไรไม่ชอบปลา

สตรอว์เบอร์รี่ชอร์ตเค้ก - ชอบซะงั้น ช็อกลับบ้านซะด้วย

อิชากายะ - ไม่เต็ม แต่ดูชอบถั่วชะงึ้น

ทองคำดี - กลาง ๆ แต่ก็กินหมด (ดูเหมือนจะเป็นคนชอบลองร้านใหม่ๆ เลย)
ไม่ได้ชอบทองคำดีเป็นพิเศษ)

ลายมือหัวดี ๆ เขียนอยู่บนนั้น มีเพียงแค่มิกระบรทัดแล้วก็ไม่ได้มีรายละเอียดอื่นใดนอกจากชื่ออาหารกับข้อมูลกำกับ แต่เพียงเท่านั้นเขาก็รู้แล้วว่าทั้งหมดหมายถึงอะไร สึกิซิมะเก็บนามบัตรนั้นเอาไว้ในกระเป๋ากางเกง สองเท้าก้าวต่อไปข้างหน้า ในหัวคิดวนวายสับสน

เลิกงานแล้วเขาก็อยากกลับบ้านกันทั้งนั้น ใครเขาจะอยากอยู่รอให้โดนดิงตัวไปเป็นลูกค้าของร้านตัดผมอีกรอบกัน

ที่หน้าห้องสมุดมีป้ายรถบัสของมหาวิทยาลัยตั้งอยู่ฝั่งตรงข้ามของถนน เพียงคิดงวอดแล้วก็คงไม่มีรถบัสสายไหนวิ่งให้บริการแก่บุคลากรและนักศึกษา อะพาร์ตเมนต์ของสึกิซิมะเองเดินแค่ไม่กี่นาทีก็ถึง เขาไม่มีความจำเป็นที่จะต้องมานั่งจุ่มปุ๊กอยู่ที่ป้ายรถบัสหลังเลิกงานเลยเสียด้วยซ้ำ ในมือขวาทือนามบัตรที่เรียกได้ว่าแทบจะกลายเป็นเศษกระดาษเอาไว้ กวาดสายตามองตัวเลขสีบหลักสลักับพลิกดูด้านหลังของกระดาษ สึกิซิมะไม่ได้กำลังรอใครบางคน

เขาไม่ได้ชะเง้อคอมองหาใครสักคนระหว่างเวลาทำงานเลยแม้แต่น้อย ไม่ได้ตั้งใจเดินช้า ๆ หลังเลิกงาน ไม่ได้มองหาที่นั่งระหว่างรอให้ใครบางคนปรากฏตัว ให้ตายสิ สึกิซิมะ เคยไม่ได้อยากเจอหน้าผู้ชายคนนั้นเลยสักนิดเดียว

“จิ”

นึกแล้วก็หงุดหงิดตัวเองเหลือเกินที่อนุญาตให้ใครก็ไม่รู้เข้ามาบ้านปวนหัวสมองให้วุ่นวายได้ขนาดนี้ สถิติที่เพียรตั้งขึ้นมาได้ครู่เดียวก็ถูกความวุ่นในใจพังทลายลงในไม่กี่นาทีเมื่อได้พบกัน ดวงตาสีอ่อนเหลืองมอมเมาพิกาของตัวเองที่บอกเวลาว่าบัดนี้คือเที่ยงคืนสิบนาที ผู้ชายคนนั้นมาสาย และแน่นอนว่าสึกิซิมะไม่คิดจะยกหูโทรหาอีกฝ่ายเพราะไม่อยากจะดูเหมือนคนที่กำลังตั้งตารอคอยการจะได้พบกัน

สึกิซิมะลุกขึ้นยืนจากเก้าอี้ สองมือกระชับกระเป๋าของตัวเองเตรียมตัวเดินกลับบ้าน เขานั่งรออยู่ตรงนี้มาสักพักแล้ว หน้าห้องสมุดตอนเที่ยงคืนทั้งเจียบทั้งวังเวง อย่างไรก็ตามแต่คนจะเดินผ่านไปมาเลยลมจะพัดสักครั้งยังไม่มี เป็นใครก็หัวนังใจกันทั้งนั้น

ทว่าในตอนทีสึกิซิมะตัดสินใจจะกลับบ้าน

เสียงฝีเท้าหนัก ๆ ก็ดังขึ้นจากฝั่งตรงข้ามของถนน เรียกสายตาของเขาให้หันกลับไปมองได้ทันที แน่นอนว่าผู้ที่ปรากฏตัวขึ้นในลานสายตาก็ไม่ใช่ใครที่ไหน แต่เป็น

คนที่นั่งรอคอยอยู่ตั้งนานสองนาน คุณโรโอะดูท่าจะวิ่งมาจากทางไหนสักทาง ท่าทาง หอบเหนื่อยใช้เล่น หันซ้ายขวามองหาอะไรบางอย่าง กิ่งเดินกิ่งวิ่งไปยังหน้าห้องสมุดที่ ปิดประตูเงียบสนิท ไม่ว่าเขาจะประตูสักครั้งก็พบว่าถูกล็อกลงกลอนไปแล้ว แม้เป็น เช่นนั้นก็ยิ่งสอดส่องสายตามองเข้าไปข้างในไม่หยุด ไม่บอกก็รู้ว่ากำลังพยายามมองหา บรรณารักษ์ของห้องสมุดอยู่ และทุกการกระทำนั้นก็อยู่ในสายตาของลี้กิมะทั้งหมด

เป็นอย่างไรเล่า ความรู้สึกที่ต้องสอดส่องสายตามองหานะ

มันกระวนกระวายใจดีบ้างไหม

“ฮะ” ไม่นานคุณโรโอะก็หันมาสบตากับคนที่อยู่ตรงข้ามของถนนจนได้ เขาวาด ยิ้มกว้างราวกับดีใจนักหนาที่ได้พบกัน

“หาเจอแล้ว”

บทสนทนาในบ้านราเม็งแทบจะเรียกได้ว่าเป็นบทสนทนาทางเดียว คุณโรโอะ เอยปากขอโทษพร้อมร่ายยาวว่าตลอดทั้งอาทิตย์ที่หายไป ไปทำอะไรมาบ้าง ร้านของคุณ โรโอะประสบปัญหาพนักงานไม่พอกะทันหัน เด็กฝึกงานสองคนที่ร้านออกไปเที่ยว กลางคืนด้วยกันแล้วเกิดไปมีเรื่องกับนักเลงแถวนั้นจนต้องนอนหยุดชั่วคราวที่ โรงพยาบาล ไม่น่าเชื่อว่าหายไปแค่สองคนเท่านั้นก็ทำให้เจ้าของร้านต้องร่นนายหัวหมู่น อีกรั้งอาทิตย์ที่ผ่านมายังมีทั้งเคสท่าพมยากๆ กินเวลานานหลายชั่วโมง (ทำสีกี้ดี ทำท ริตเมนต์กี้ดี) คุณโรโอะจึงแทบไม่เหลือเวลาไปใช้ชีวิตของตัวเองเลย นั้นรวมถึงเวลาที่จะ ได้มาเจอกันด้วย

ลี้กิมะรับฟังเงียบ ๆ ไม่ได้มีปฏิกิริยาอะไรกับเรื่องเล่าของคุณโรโอะ ข้ออ้างของ จำเลยฟังขึ้น ดูจากขอบตาดำคล้ำแล้วก็คงจะจริงดังที่ว่า ลี้กิมะจะไปมีสิทธิ์โกรธอะไร คนวัยทำงานก็ต้องมีช่วงเวลาที่งานหนักกันบ้างโดยเฉพาะอย่างยิ่งเมื่ออีกฝ่ายเป็นถึง ผู้ประกอบการ มีร้านตัดผมเป็นของตัวเอง

คนอายุน้อยกว่ายืนรออยู่หน้าบ้านราเม็งเงียบ ๆ ระหว่างที่อีกฝ่ายไปจ่ายเงินค่า มื้อค่ำของคืนนี้ ปกติพวกเขาก็หารกันตลอดแต่รอบนี้เป็นเพราะว่าคุณโรโอะคะยันคะยอ จะช่วยให้ได้ก็เลยปล่อยให้เจ้าตัวทำอย่างที่ยอยาก นำเสียดายนอกจากบทสนทนาเรื่อง งานที่คุณโรโอะเป็นคนพูดฝ่ายเดียวแล้ว พวกเขาก็ไม่ได้คุยอะไรเพิ่มเติมอีกเลย แม้ลี้กิมะ จะอยากเปิดปากพูดหัวข้อเรื่องอื่นแต่ไหนก็ตาม แต่น่าหงุดหงิดที่ตนไม่ได้มีความกล้า พอบแบบคุณโรโอะที่จะจุดแขนอีกฝ่ายเอาไว้ได้

แน่นอนว่ารวมถึงความกล้าที่จะเอยปากชวนอีกฝ่ายไปบ้านของตัวเองด้วย

“ไปบ้านฉันไหม?”

สีกิซิมะมีเหตุผลมากมายให้ปฏิเสธคุโรโอะ ทั้งเรื่องที่พຽ່งนี้เขาก็ยังต้องไปทำงานหรือจะเป็นเรื่องที่ยังซຽ່นเคຽ່งอีกฝ่ายอยู่ ทว่ารู้ตัวอีกทีก็เดินตามอีกฝ่ายไปขึ้นรถยอมนั่งอยู่ซຽ່งข้างคนขับ ไม่ได้ปຽ່รปากอะไรจนกระทั่งคุโรโอะพาเดินขึ้นมาถึงบ้านของตัวเอง เอ่ยปากเสนอจะแก้ทรงผมของสีกิซิมะที่เพຽ່งไปตัดมาให้ฟรีๆ

รู้ตัวอีกที

พวกเขาได้สบตากันอีกครั้งผ่านกระจกบานใหญ่ และคราวนี้ไม่ใช่ในร้านตัดวຽ່ยรุ่นผมแถวย่านการค้าของมหาวิทยาลัย แต่เป็นบ้านของคุโรโอะที่ตกแต่งเรียบง่ายและมองไปทางไหนก็รู้วຽ່รว่ารักอาชีพช่างตัดผมของตัวเองเสียเหลือเกิน ทั้งกระจกบานใหญ่นี้ก็ดี ทั้งหัวหุ่นผมยาวสำหรับฝึกทำผมก็ดี ทั้งนิตยสารวຽ່ยรุ่นที่เกี่ยวกับแฟชั่นก็ดี ทั้งชั้นวางของที่มีแต่สารเคมีสำหรับทำผมนั่นก็ดี

ให้ตายเถอะ สีกิซิมะ เคยเป็นคนขຽ່งใจอ่อนเกินไปแล้ว

“ขอให้ผมด้านหลังสั้นกว่านี้หน่อยใช่ไหม”

คุโรโอะรู้ใจสีกิซิมะไปเสียหมด

ทุกอย่างไม่ได้เกิดจากการคาดเดาว่าเขาชอบอะไรไม่ชอบอะไรแต่เป็นผลจากการใช้เวลาด้วยกันมาสักพักใหญ่ และอีกฝ่ายก็ใส่ใจจะจำเรื่องของสีกิซิมะเสียเหลือเกิน แม้แต่เรื่องเล็กน้อยอย่างชอบกินอะไรบ้างก็ขຽ່งจดไว้บนกระดาษไม่ให้ลืม ถ้านี่คือการตลาดของร้านตัดผม ก็ต้องบอกว่าเป็นแผนที่แยบยลสมบูรณ์ สามารถดึงดูดลูกค้าเอาไว้ได้อย่างยอดเยี่ยม

ใครจะไม่ชอบคนใส่ใจ

“คุณนี่รู้เรื่องของผมไปหมดเลยนะครับ” สีกิซิมะพูดขึ้นมาในตอนทีคุโรโอะกำลังเล็มผมด้านหลังให้ มือใหญ่วางบนลาดไหล่ใกล้ลำคอขาว ช่วงเวลาหนึ่งชายหนุ่มเงยหน้าขึ้นมาจากต้นคอของสีกิซิมะ สบตากับเขาผ่านทางกระจกพร้อมวาดยิ้มหวาน และคราวนี้รอยยิ้มนั้นไม่ใช่รอยยิ้มธุรกิจเหมือนทุกที

“ผมก็อยากรู้เรื่องของคุณบ้างเหมือนกัน”

คำพูดหลุดออกจากปากจຽ່มลຽ່มไปแบบไม่ทันคิด แม้เบาหวิวแต่ก็ดังก้องในใจของคนทั้งคู่ สีกิซิมะนึกกระดากอายขึ้นมาทันทีทีพຽ່งจบ แต่ยังไม่ทันจะได้คิดข้อแก้ตัวอะไร คุโรโอะก็วางกรไกรลงบนโต๊ะเล็กข้างเก้าอี้ วางสองมือบนลาดไหล่ โน้มตัวลงมาให้ใบหน้าอยู่ระดับเดียวกับสีกิซิมะ เขาวาดยิ้มก่อนเอ่ยปาก

“ฉันน่าจะบอกเรื่องของฉันให้สีกิซิมะขຽ່งรู้เพิ่มอีกหนึ่งเรื่องนะ”

“...อะไรครับ”

“ฉันชอบเธอ”

ชั่ววินาทีหนึ่งลี้กิมะเปลือยชุดหายใจ

จากในกระจกเขามองเห็นแถมตัวเองขึ้นสีแดงปลั่ง ได้ยินเสียงหัวใจที่เต้น
ครึกโครมชัดเจน นำหนวกรูจอนอยากจะควักหัวใจออกมาถามว่าจะเต้นดังทำไมนักหนา
น่ากลัวว่าอีกฝ่ายจะได้ยินเสียงหัวใจและได้เห็นใบหน้าแดงก่ำนี้ แต่เพราะควักหัวใจ
ออกมาไม่ได้และไม่รู้จะหนีไปซ่อนที่ไหน สิ่งที่ลี้กิมะทำได้ก็มีแต่ยกมือขึ้นมาปิดใบหน้า
ตัวเอง หลบตามองต่ำ พยายามเลี่ยงสายตาในกระจกจากคนที่อยู่ไม่ไกลกัน ได้ยินเสียง
หัวเราะจากคุโรโอะยังทำให้รู้สึกอายเข้าไปกันใหญ่

ทั้งที่ที่ผ่านมาก็ไม่เคยส่องกระจกแล้วรู้สึกอะไรเลยแท้ ๆ

ประโยคที่ว่า ‘ฉันชอบเธอ’ ยังดังก้องในหู ลี้กิมะไม่รู้จะตอบอีกฝ่ายไปว่า
อย่างไรดี ทว่าสิ่งแรกที่รู้สึกหลังจากได้ยินประโยคนั้นจากปากอีกฝ่ายก็คือ ความโล่งใจ
นำหงุดหงิดที่ท้ายสุดนี้ก็ต้องยอมรับความรู้สึกนี้ที่เกิดขึ้นในใจของตัวเองจนได้

“ดูเหมือนว่าฉันจะไม่ออกหักนะ”

คุโรโอะนำข้างหงุดหงิดเหลือเกิน เขารู้ดีเรื่องของลี้กิมะไปหมด

“...มันใจเหลือเกินนะครับ”

“โอ้ ไม่เอาหน้าคุณบรรณารักษ์”

นาราคาญจริง ๆ

“ฉันอยากเป็นมากกว่าช่างตัดผมของเธอจะแย่”

ที่ลี้กิมะ เคยหลงรักจูบแสนหวานของอีกฝ่ายเสียเหลือเกิน
